

Steve Kluger

My most excellent year

(Honkbal, musicals en politiek – een verhaal over liefde)

Toelichting voor de docent

De les is geschikt voor leerlingen in klas 2 havo/vwo. De introductie, het lezen van de fragmenten en het beantwoorden van de vragen vergen één lesuur. De schrijf- en onderzoeksopdrachten zijn bestemd voor aansluitende lessen.

A Introductie

U laat uw leerlingen het omslag zien en u vraagt wat voor verhaal ze verwachten, gezien de titel en de illustratie.

Daarna leest u de tekst op de achterkant voor. Vervolgens vraagt u welk onderdeel van de omslagillustratie bij welk van de drie hoofdpersonen hoort.

Daarna leest u onderstaande informatie over de auteur voor.

B Uitvoering

De leerlingen lezen de fragmenten individueel en beantwoorden de vragen in tweetallen. Daarna volgt bespreking in groepjes. U kunt afronden met een klassikale bespreking door de groepsleiders.

Lemniscaat.my most excellent year

De onderzoeksopdrachten (11, 12 en 13) kunt u als huiswerk geven of in de volgende les in de mediatheek laten uitvoeren. Een paar leerlingen brengen verslag uit.

De resultaten van de schrijfoopdracht (10) kunt u door een paar leerlingen laten voorlezen.

C Afronding

U kunt de tweede les, waarin de opstellen worden voorgelezen, afsluiten met het voorlezen van de episode waarin T.C. stiekem met Huck naar New York is afgereisd en het theater binnendringt waar die avond Julie Andrews optreedt: blz. 334 (vanaf “de buitenmuren van het Shubert Theatre”) t/m blz. 344 (“Hoe kon ik nou weten dat ik haar ook nodig had?”)

Informatie over de auteur

Steve Kluger (Baltimore, Maryland, 1952) groeide op in de jaren zestig met twee helden: Tom Seaver (legendarische Amerikaanse baseball-speler) en Ethel Merman (beroemde Amerikaanse musical-ster). Hij heeft al een aantal boeken voor volwassenen geschreven. Daarnaast schrijft hij krantenartikelen en theaterstukken. Hij is een voorvechter van burgerrechten en rechten voor homoseksuelen en hij maakte zich sterk voor het behoud van het baseball stadion Fenway Park waar de Boston Red Sox spelen en voor het herstel van het honkbalstadion Manzanar van de tijdens WOII in Californië geïnterneerde Amerikaanse Japanners. Hij woont in Boston (Massachusetts).

Romans:

Changing Pitches (1984)

Last days of summer (1998)

Almost like being in love (2004)

My most excellent year (2008)

Geschiedenisboek:

Yank (1990)

Toneelstukken:

Bullpen (1984)

Cafe 50's (1988)

Pilots of the purple twilight (1989)

After dark (2001)

Fragmenten uit My most excellent year

Inleiding

Fragment 1

T.C.

Opstel Engels

T.C.Keller, 5^e klas

Docente: mevrouw LaFontaine

MIJN TOPJAAR

Deel 1: mijn familie

(Mevrouw LaFontaine: het was niet mijn bedoeling om vervelend te doen over de titel van dit opstel, maar 'Mijn gaafste jaar' is wel heel erg van gisteren, en heel Brookline zou zich een breuk hebben gelachen als ze erachter waren gekomen. En al helemaal als deze papieren bij onze universiteit aanvragen worden gedaan. Dus overlegt u voortaan eerst even met mij over dit soort zaken. – T.C.)

Je zou het niet zeggen als je me zag, maar woorden als 'heet', 'scheet', 'hoofd' en 'brood' klinken als 'hait', 'haufd' en 'braud' wanneer ik ze hardop zeg. Dat heb ik van Pop, die nog een graadje erger is dan ik. Op een keer gingen we met de trein naar New York, want hij wilde me laten zien waar Ebbets Field en de Polo Grounds vroeger waren, en toen we in Brooklyn pizza bestelden en wat zaten te hacketakken over wie je het liefst als vierde slagman had – Pistol Pete Reiser of Charlie Banks – vroeg de serveerster uit welk land we kwamen. (Alsof ze in Brooklyn tijd hebben om een praatje te maken.) Veel van die snobs op Beacon Hill zeggen altijd dat hun voorvaders met de Pilgrim fathers naar Amerika zijn gekomen, maar dat geldt niet voor de Kellers. Wij zijn met de Red Sox gekomen. Mijn opa heette Tris Speaker Keller (naar de buitenvelder uit 1907 die ook wel 'The Grey Eagle' werd genoemd), mijn vader heet Theodore Williams Keller (wereldberoemde slagman uit de jaren veertig, zó'n vent), en ik heb zelfs een tante Babe en een tante Ruth. (Dat was een gelukstreffer. Ze hebben elkaar achtendertig jaar geleden ontmoet in Rockport, tijdens een politieke bijeenkomst met Bobby Kennedy, en vanaf dat moment zijn ze onafscheidelijk. Tante Babe zweert dat ze ook verliefd op elkaar zouden zijn geworden als tante Ruth Sheba had geheten, maar dat weet ik niet zo zeker.) Pop kon maar niet beslissen of hij me Rico Petrocelli of Freddy Lynn zou noemen, maar oom Yaz kreeg dat jaar een tweeling en was hem net voor. Zo komt het dat ik Anthony Conigliaro Keller heet (ook zo'n beest van een slagman, die in 1967 een fastball in zijn gezicht kreeg, waardoor hij op de een of andere manier opeens een held was). Alleen mijn vader mag me Tony C. noemen. Voor alle anderen ben ik gewoon T.C. Behalve voor mijn broer Augie, die noemt me Tick. Dat van mijn broer moet ik waarschijnlijk even uitleggen, hoewel ik niet meer precies weet hoe het gegaan is. We zaten in groep drie, de Red Sox stonden op de vierde plaats en mijn hart lag aan diggelen omdat mijn moeder was gestorven. Maar ook al hadden Augie en ik nog nooit een woord gewisseld, toch was hij de enige die

wist wat hij moest zeggen en hoe hij het moest zeggen. (Alle anderen dachten dat ze wegwamen met lulkoek over beschermengelen en het eeuwige paradijs, alsof mijn moeder op een cruise was of zo.) Het duurde niet lang of we speelden dat we naar de planeet Twylo vlogen en dat buitenaardse walnoten er met onze duimen vandoor gingen, en zo ontdekte ik dat ik niet de rest van mijn leven verdrietig hoefde te blijven. Iemand die dat voor elkaar krijgt is niet zomaar een beste vriend, zo iemand noem je je broer. Dus Augie zei tegen mijn vader en moeder dat ze er een zoon bij hadden gekregen, en ik zei hetzelfde tegen Pop. Schijt aan biologie. Mijn moeder is gestorven toen ik zes was. Door haar ben ik in magie gaan geloven, maar dat deed ze niet door me boeken voor te lezen als *De zilveren tovenaars van Oz* of *De sprookjes van Grimm* – nee, ze bewees dat het bestond. Vlak nadat ik drie was geworden gingen we naar Derry, in New Hampshire, naar de bruiloft van haar nichtje, en voor we naar huis terugreden, kreeg ik een paarse ballon met de tekst ‘Gefeliciteerd Bobby en Penny’. (Aan mijn moeders kant van de familie hebben ze allemaal normale namen.) Als je drie bent, weet je gewoon dat een paarse ballon zo ongeveer het mooiste is dat je ooit zal overkomen – vooral als je hem op de terugrit naar Brookline loslaat en hij het raampje van de Subaru uit vliegt. Ik hield pas op met huilen toen mijn moeder zei dat mijn paarse ballon nu over heel Boston vloog op zoek naar mij, en als ik maar lang genoeg naar de lucht keek, zou hij me zien en terugkomen. Pop en ik hebben dus twee uur lang in de achtertuin staan kijken en wachten tot hij op ons af zou komen en landen. Maar niks hoor. Toen hoorde ik opeens mijn moeder. ‘T.C.! Kom snel,’ riep ze vanuit het huis. ‘kijk eens wie er is!’ En je gelooft het niet, maar mijn paarse ballon hing stuiterend tegen het dak van onze veranda. (Pas op mijn tiende besepte ik dat ze dat hele eind naar Derry, New Hampshire, was teruggereeden, alleen om een nieuwe voor me te halen.) Dus als je mijn broer Augie – die in het Kennedy-deel van Brookline woont – niet meetelt, zijn we maar met z’n drieën: ik, Teddy Ballgame en onze spaniël van acht, die Nehi heet. Meestal maakt Pop me ’s ochtends om zes uur wakker en dan trekken we ons trainingspak aan. We fietsen naar Boston University en rennen langs de Charles River tot aan de Lowell Tower en weer terug – en op de terugweg geef ik hem altijd een minuut voorsprong, wat hij nooit genoeg vindt, want bij Dunster House heb ik hem alweer ingehaald. (Niet dat het echt iets uitmaakt, want Nehi is toch altijd als eerste bij onze fietsen.) Boston University is mijn vaders oude stek. Hij heeft daar American football en honkbal gespeeld, en nog altijd lijkt hij zoveel op Joe Montana dat mensen hem soms om een handtekening vragen (meestal rond het weekend van de Super Bowl). Die geeft hij dan ook. Mijn vader is cool. Ook al heeft hij nooit van Stevie Nicks, Justin Timberlake of Avi Vinocur gehoord. Zo verliep mijn leventje tot ik in de derde van de middelbare school kwam, mijn topjaar. En toen kreeg ik een dropkick van een joch van zes en het meisje van mijn dromen.

Fragment 2

Augie

Opstel Engels

Augie Wong, 5^e klas

Docente: mevrouw LaFontaine

MIJN TOPJAAR

Deel 1: mijn familie

Ook al is mijn moeder een VVDB (Vers Van De Boot) die samen met oma en opa Der uit de provincie Zhejiang wist te ontsnappen, met de geheime politie op hun hielen, ze loopt niet de hele tijd met haar vinger in de lucht 'tjing-tjingeling' te zingen, zoals die stokjesfiguren uit *Flower Drum Song*. Ze sprak al Engels nog voor ze de Baai van San Francisco binnenvoeren, en op de een of andere manier heeft ze het voor elkaar gekregen om al haar burgerrechtencampagnes te lanceren in de theaterrubriek die ze schreef voor de Boston Globe – zélf in een recensie van Peter Pan. Tegenwoordig schrijft ze over symfonieconcerten, belangrijke recepties en plaatselijke beroemdheden. Dat is wat veiliger voor iedereen. Maar nog voor ik goed en wel kon kruipen vertelde mijn moeder me al over zwart-witfilms en over musical-albums met de oorspronkelijke bezetting. (Weet ú wie er samen met John Raitt in *The Pajama Game* zong? Hebt ú ooit van Reta Shaw gehoord? Ik dacht het toch niet.) Mijn vader en ik zijn allebei in Amerika geboren Chinezen, maar daar houdt elke overeenkomst op. Hij heeft ooit Bruce Lee gespeeld in een universiteitsvoorstelling van *Dragon*, en ik was ooit Ethel Merman tijdens een muzikale soiree voor oma Lily. Mijn vader is afgestudeerd aan de University of Notre Dame zonder er een minderwaardigheidscomplex aan overgehouden te hebben, en daarna heeft hij aan Harvard Street een onafhankelijke boekwinkel geopend die 'The Word Shop' heet, een van de populairste plekken van heel Brookline. Volwassenen komen er voor de koffie, de chocolade *latte* en de honingcitroentaart. De jongens en meisjes komen voor de gewreven houten wanden, de gewreven houten boekenplanken en de gewreven houten vloer. Op je skateboard ben je in minder dan vijf seconden van 'Nudistenreizen' bij 'Socratische theorie'. Mijn broer Tick gaat voor de viereneenhalve seconde. En opeens geldt dat voor elke zestienjarige in de wijde omtrek. In groep drie wilde iedereen al Tick zijn. Als hij met een woord als 'kneus' kwam aanzetten, hoorde dat aan het eind van de pauze tot het vocabulaire van elk kind op het schoolplein. Als hij zijn Red Sox-T-shirt achterstevoren droeg omdat hij daar nou eenmaal zin in had, droegen alle jongens opeens hun T-shirt achterstevoren omdat ze daar nou eenmaal zin in hadden. (Dat was trouwens de enige keer dat mijn broer de aanzet tot een modetrend heeft gegeven.) Maar hij deed altijd alsof hij er helemaal geen erg in had. Ik wel. Als beroepstoeschouwer met alle tijd van de wereld ontging me niets. Voor ik met Tick bevriend raakte heeft er maar één keer iemand iets tegen me gezegd, en dat was toen de een of andere kneus me vroeg of spleetogen zeer deden. Dat alles veranderde toen Ticks moeder was gestorven. Hij bleef twee weken weg van school, en toen hij terugkwam wist geen van de andere jongens wat hij tegen hem moest zeggen. Aan de ene kant omdat 'wat erg voor je, dude' nogal kneuzerig klonk, en aan de andere kant omdat ze bang waren – per slot van rekening waren ze nog maar zes – om te dichtbij te komen, want stel dat een dode moeder besmettelijk was? Ik hoefde me geen zorgen te maken over hoe het hoorde, want ik had toch al nooit iets tegen hem gezegd. 'Wat zijn dat voor dingen?' 'Huh?' Ik zat op een laag stenen muurtje onder een stel sparrenbomen mijn broodje te eten, zoals gewoonlijk helemaal in mijn eentje. Die dag stond er roggebrood met rosbief op het menu, en onder de korst piepte iets engs uit. Mijn moeder wilde er altijd met alle geweld paksoy, tjin-tjiang, shunkyo of wat er verder allemaal in een grasmaaier thuishoort bij doen. Om de een of andere reden was mosterd geen optie. 'Die zien er grappig uit,' zei Tick. 'Het lijken wel van die lange vingers die aliens hebben.' 'Eh, dat is taugé,' stamelde ik. 'Proeven?' 'Ruilen.' Die hele week maakte ik zijn broodjes met tonijn en ham soldaat, terwijl hij zat te worstelen met mijn *me qing tjo*. (Op een middag besloten we er wat van te planten

om te kijken wat er zou gebeuren. Er kwam niks op, maar al het gras ging dood.) Hij zei nooit iets over zijn moeder, en ik was er al snel achter dat dat Verboden Terrein was – maar hij vertelde me wel over het zes meter lange model van Fenway Park dat zijn vader en hij in het souterrain aan het bouwen waren, en waarom hij dacht dat de ringen om Saturnus van knikkers waren gemaakt, en ook vertelde hij me over zijn honkbalplaatje van Carlton Fisk en dat hij twee tantes had die met elkaar getrouwd waren. Op dat moment beseftte ik het niet, maar mijn toekomst had opeens een slinger gemaakt. Na een paar dagen praatten alle andere jongens met me. En wat nog belangrijker was: ik praatte ook met hen. Ondertussen waren Tick en ik zo druk met allerlei plannetjes dat het me niet eens opviel. Wie had daar ook tijd voor? Op een willekeurige dag konden we piraten, aliens, politieagenten, dinojagers of broers zijn. ‘Broers’ bleek een stuk moeilijker dan het leek. Toen we erover nadachten, kwamen we tot de conclusie dat broers elkaar al hun geheimen vertellen, dat ze coole verjaarscadeautjes voor elkaar kopen die anderen niet eens bedenken, dat ze ruzie met elkaar maken zonder het echt te menen, en dat ze elkaar altijd geloven, maakt niet uit hoe stom het klinkt. (Broers slapen ook op dezelfde kamer, maar dat probleem losten we op met logeerpartijtjes – je kunt nou eenmaal niet met gekleurde zaklantaarns Galaxy Fighters op het plafond spelen als het nog licht is.) Volgens de regels waren we dus al broers. Het enige dat eraan ontbrak, was dat we dezelfde ouders ‘Mom’, ‘Dad’ en ‘Pop’ noemden. ‘Als we ze nou gewoon eens zo gingen noemen?’ Nou, dat probeerden we dus om te zien wat er zou gebeuren, en iedereen raakte er zo snel aan gewend dat niemand meer weet wie genetisch bij wie hoort. Als Pop ons mee uit eten neemt naar Union Oyster House stelt hij ons altijd voor als zijn zonen – en toen we in de paasvakantie met Mom en Dad naar Daytona Beach gingen, stonden de hotelkamers op naam van ‘de heer en mevrouw Hwong en zonen’. Soms worden we natuurlijk een beetje vreemd aangekeken en dan weet je dat ze proberen uit te vogelen hoe we broers kunnen zijn als maar een van ons Aziatisch is, maar dan zeggen we gewoon dat we verschillende vaders hebben. (Hé, dat klopt toch?) En dan hoor je ze niet meer. Toen werd Tick voor het eerst echt verliefd en vond dat er nog een lid aan het gezin moest worden toegevoegd. Tot opdat moment waren de meisjes op wie hij viel meestal rustige, verlegen, meegaande types, die smoor op hem waren – maar zijn nieuwe vlam was koppig, eigenwijs, intelligent en ongelooflijk irritant, en ze kon hem niet uitstaan. De meeste mensen houden niet van uitdagingen. Tick verzamelt ze.

INSTANT MESSENGER

TCKeller: Alarmfase 3! Alarmfase 3! Heb je dat nieuwe meisje op de derde rij gezien?

AugieHwong: Dat is Alejandra. Haar vader was vroeger de ambassadeur van Mexico, dus die is niet mis. Bij haar hoef je niet de Kissing Bandit uit te hangen. (Alsof dat trouwens ooit heeft gewerkt.)

Mijn broer had meestal zijn woordje klaar – en als hij dat niet had, wist hij waar hij het zoeken moest. Maar tegen de tijd dat we in de derde zaten, konden we allemaal wel wat hulp gebruiken.

Fragment 3

Alejandra

Opstel Engels

Alejandra Perez, 5^e klas

Docente: mevrouw LaFontaine

MIJN TOPJAAR

Deel 1: mijn familie

Mijn broer Carlos is de ideale ambassadeurszoon. Hij kan een prachtige buiging maken, hij kan in zes verschillende talen met buitenlandse diplomaten over koetjes en kalfjes praten, hij laat nooit een wind, en wedden dat hij nog vóór zijn vijftwintigste secretaris-generaal van de Verenigde Naties is? Dat wil zeggen: als zijn kleine zusje leert hoe ze haar mond moet houden. 'Alejandra, zeg eens dag tegen de minister-president van Denemarken.' 'Waarom?' Niet dat ik de minister-president van Denemarken niet mocht of zijn beleid niet zag zitten. Ik was vijf. Ik zou ook met 'Waarom?' hebben geantwoord op zinnetjes als 'Abuela gaat met je naar de olifanten', of 'Eerst vegen, dan doortrekken'. Met mij kon je je echt *nergens* vertonen. Maar dankzij mijn beste vriend Clint (een geheim agent die een semi-automatisch wapen droeg en bovendien snapte hoe kinderen dachten) had ik al snel ontdekt dat ik altijd welkom was in de openbare bibliotheek van Georgetown, Washington. Elke zaterdagochtend bracht Clint me via de spelonkachtige studiezaal naar de veel knussere kinderhoek, waar we pas weg mochten als ik minstens drie boeken onder mijn arm had. Op een dag had ik *De armband* van Yoshiko Uchida geleend. Dat was een vergissing. Een grote vergissing. In het boek maakte ik kennis met een meisje dat Emi heette en dat in 1942 aan de West Coast woonde. Om de een of andere reden moesten alle kinderen die voor een deel Japans waren, verhuizen naar gevangenkampen met prikkeldraad en geweren, en dat betekende dat Emi afscheid moest nemen van haar hartsvriend Laurie. Laurie gaf haar een vriendschapsarmbandje zodat ze elkaar niet zouden vergeten tot Emi weer naar huis mocht. Toen ik bij het gedeelte was aangekomen waar Emi in het kamp haar armbandje verloor en bang was dat Laurie haar zou vergeten, barstte ik in tranen uit en moest getroost worden door Mamita's dienstmeisje en drie van papa's meest toegewijde zaakgelastigden. Wie verzint er nou zo'n verhaal voor een kind? Pas 's avonds aan tafel bekende Constant Correcte Carlos dat de internering van Japanse Amerikanen helaas een van de zwarte bladzijden uit de Amerikaanse geschiedenis was, en dat er misschien echt een Emi had bestaan. Ik was woedend. En dat was nog voor ik ook maar over de strijd voor gelijke burgerrechten had gehoord. Dat moest wel op een paar botsingen met Papa, Mamita en Ongelooflijk Onberispelijke Carlos uitlopen. Het familiebedrijf was gegrondvest op tact en diplomatie, maar ondertussen moesten ze wel een tienjarige activiste opvoeden die van een doos tissues nog een maatschappelijke kwestie wist te maken. Nadat ik tegen de Koreaanse ambassadeur had gezegd dat ik met geen van beide helften van het militaristische Korea veel ophad, maar dat ze in het zuiden tenminste nog 'staat u mij toe?' zeiden voor ze je doodschoten, was ik persona non grata in de hele Embassy Row. En aangezien al mijn familieleden zwaar in me teleurgesteld waren, probeerde ik dat te compenseren op de enige manier die ik kende: met negens voor Engels en wiskunde, en de eerste prijs bij twee landelijke opstelwedstrijden. Als ik dan toch vroeg of laat diplomaat moest worden, had ik in elk geval de nodige diploma's – en verder hoefde ik alleen nog maar te leren mijn mond te houden. Maar toen gebeurden er twee dingen vlak achter elkaar die mijn plannen totaal in de war schopten. Het eerste was puur toeval. Ik was naar huis gestuurd omdat ik griep had, en Clint wilde me zo graag opvrolijken dat hij ging dvd-shopperen op zoek naar een superfilm, die me misschien even zou doen

vergeten dat ik nooit meer iets kon eten. Hij kwam terug met *Damn Yankees*, wat gewoon een gelukstreffer was of anders een opzettelijke poging van Clint om een burgeroorlog in mijn eigen familie te ontketenen. Tot ik voldoende hersteld was om weer naar school te kunnen, was ik niet bij de tv weg te branden en keek ik net zo lang naar Gwen Verdon die de tango en de mambo danste tot ik haar stap voor stap kon nadoen. En behalve dat ik af en toe moest overgeven, vergat ik helemaal dat ik eigenlijk ziek was. Nog geen maand later moest papa bij de Verenigde Naties zijn, en zo kwamen we in New York terecht, waar we in het Broadhurst Theatre een musical zagen die *Fosse* heette: tweeënehalf uur lang deden onvoorstelbaar mooie mannen en vrouwen betoverende dingen met hun lichaam. Tegen de tijd dat het gordijn viel, stonden de tranen in mijn ogen en wist ik absoluut zeker wat ik de rest van mijn leven ging doen. Ik wist ook dat ik dan eerst opnieuw geboren moest worden – bij andere ouders. (Bewijs: Papa vond de voorstelling ‘matig amusant’, Mamita had liever gezien dat de jongens meer kleren droegen, en Onvoorstelbaar Ongenaakbare Carlos – die toen achttien was – had de hele show gemist omdat hij de enige Argentijnse viceconsul op West Forty-fourth Street tegen het lijf was gelopen en zowel voor als na de pauze in de foyer met hem had staan kletsen over de aanwezigheid van tin- en kopererts in de streek rond Buenos Aires.) Toen ik had bedacht wat een schande ik over mijn maar al te zichtbare familie zou brengen, was ik ervan overtuigd dat ik niet eens aan een danscarrière zou hoeven denken zolang papa zijn baan als ambassadeur van Mexico niet opgaf – iets wat tijdens mijn leven nooit zou gebeuren. En jawel hoor: op mijn veertiende trad mijn vader terug als ambassadeur van Mexico omdat de geschiedenisfaculteit van Harvard University hem een aanbod deed dat hij simpelweg niet kon afslaan. We verkochten de huizen in Mexico City en Washington, D.C., gaven al onze lijfeigenen de vrijheid en verhuisden naar een van de mooiste huizen in Brookline, Massachusetts. De rest van die zomer bezochten we de musea, liepen de Freedom Trail, leerden hoe we met de metro moesten reizen en probeerden te ontdekken wat iedereen toch zo geweldig vond aan de Boston Red Sox. (Ik heb geen enkele logische reden kunnen vinden. Misschien is het een virus.) Ik besepte pas wat papa en Mamita me hadden aangedaan toen ik vlak na Labor Day naar school moest en opeens op de derde rij van de derde klas van een openbare middelbare school zat, te midden van vijfendertig kwebbelende leerlingen die ik nog nooit had gezien, maar die elkaar allemaal al vanaf de baarmoeder schenen te kennen. En alleen maar jongens en meisjes. Geen nanny’s, geen bodyguards, geen staatshoofden, geen etentjes met Chelsea Clinton of Toby Maguire, en iedereen vond je een verwaande trut als je een van die namen liet vallen. Ik was doodsbang. Vooral één jongen was erg: hij droeg altijd blauwwitte gymschoenen, van die *easy-fit* spijkerbroeken en grijze T-shirts (meestal zo rafelig dat hij moeiteloos in *The Mummy* had kunnen spelen). Hij had een vreselijk Bostons accent en je mocht blij zijn als je elk vierde woord verstond; verder probeerde hij cool te zijn door te doen alsof hij niet wist hoe cool hij was, en was zijn haar net gewreven bruin vlas. Hij heette Anthony en ik vond hem walgelijk. Dat heb ik zelfs tegen hem gezegd, en ik ging ervan uit dat hij me geloofde. Op dat moment wist ik het niet, maar in allerlei opzichten begon de tijd te dringen. Vooral ook omdat mijn geliefde Gwen Verdon pas was overleden, en er niemand in de coulissen stond om haar plaats in te nemen. Nog niet.

Vragen en opdrachten bij de fragmenten en het boek

Bij fragment 1

1. In de Inleiding van fragment 1 staat tussen haakjes kritiek van T.C. op taalgebruik van docent: Wat zegt dat over het karakter van T.C.?

2. *en ik heb zelfs een tante Babe en een tante Ruth. (Dat was een gelukstreffer.)*

Waarom is dat een gelukstreffer? Zoek zo nodig op internet wie Babe Ruth was.

Naar welke twee vergelijkbare beroemde Nederlandse sporthelden zouden twee ooms of twee tantes in Nederland vernoemd kunnen zijn?

3. Rico Petrocelli of Freddy Lynn : Is dat ook zo'n gelukstreffer?

4. *Maar ook al hadden Augie en ik nog nooit een woord gewisseld, toch was hij de enige die wist wat hij moest zeggen en hoe hij het moest zeggen.*

Wat zou Augie gezegd kunnen hebben? En hoe?

Bij fragment 2

5. Flower Drum Song: Leg uit dat deze vergelijking precies past bij Augie.

6. *Mijn vader is afgestudeerd aan de University of Notre Dame zonder er een minderwaardigheidscomplex aan overgehouden te hebben*

Waarom zou je daar een minderwaardigheidscomplex van kunnen krijgen?

7. Ken je voorbeelden uit je eigen omgeving/van je eigen school van een jongens of meisjes die blindelings door alle anderen gevolgd worden (kleding, gedrag, taalgebruik) ?

8. *Op dat moment besepte ik het niet, maar mijn toekomst had opeens een slinger gemaakt. Na een paar dagen praatten alle andere jongens met me. En wat nog belangrijker was: ik praatte ook met hen.*

Heb jij zo'n verandering wel eens zien plaatsvinden op het schoolplein of in de klas?

Vragen over fragment 1,2 en3:

9. De fragmenten 1,2 en 3 zijn de inleidende hoofdstukken van dit boek. De bedoeling is natuurlijk dat je nieuwsgierig gemaakt wordt naar het vervolg. Om de spanning op te bouwen kan een schrijver de volgende trucs gebruiken:

Lemniscaat.my most excellent year

A. Hij kan de omgeving waarin het verhaal zich afspeelt een bijzondere rol laten spelen: onweer; een donkere nacht; een orkaan op zee; een donkere, verlaten steeg; enge geluiden.

B. Hij kan vooruitwijzen naar de afloop, zonder natuurlijk alles te verklappen.

C. Hij kan een vraag oproepen. De hoofdpersoon zit bijvoorbeeld met een probleem en jij wilt weten of hij de oplossing vindt. Maar dan moet je die hoofdpersoon wel aardig vinden, anders kan het je niets schelen.

D. Hij kan het verhaal vertragen, de ontknoping uitstellen.

E. Hij kan iets onverwachts laten gebeuren. Het verhaal eindigt bijvoorbeeld anders dan je verwachtte.

F. Hij kan ervoor zorgen dat de lezer iets weet wat de hoofdpersoon niet weet. Bijvoorbeeld dat er een dreiging boven zijn hoofd hangt.

Geef met een letter aan welke truc bij de volgende citaten uit de fragmenten 1,2 en 3 van toepassing is:

.[]En toen kreeg ik een dropkick van een joch van zes en het meisje van mijn dromen.

.[]Toen werd Tick voor het eerst echt verliefd (...) maar zijn nieuwe vlam was koppig, eigenwijs, intelligent en ongelooflijk irritant, en ze kon hem niet uitstaan.

.[]Maar tegen de tijd dat we in de derde zaten, konden we allemaal wel wat hulp gebruiken.

.[]Op een dag had ik 'De armband' van Yoshiko Uchida geleend. Dat was een vergissing. Een grote vergissing.

.[]Maar toen gebeurden er twee dingen vlak achter elkaar die mijn plannen totaal in de war schopten.

.[]Ik was doodsbang. Vooral één jongen was erg: hij droeg altijd blauwwitte gymschoenen (...) verder probeerde hij cool te zijn door te doen alsof hij niet wist hoe cool hij was, en was zijn haar net gewreven bruin vlas.

.[]Op dat moment wist ik het niet, maar in allerlei opzichten begon de tijd te dringen. Vooral ook omdat mijn geliefde Gwen Verdon pas was overleden, en er niemand in de coulissen stond om haar plaats in te nemen. Nog niet.

Vragen en opdrachten over het hele boek:

10. MadeinHolland.

T.C. , Augie en Alejandra krijgen op school de opdracht: Schrijf over het meest bijzondere jaar in je leven. Ze kiezen hetzelfde jaar: het jaar dat ze vrienden werden. Ze hebben elk hun eigen 'ding'.

Lemniscaat.my most excellent year

T.C. brengt verslag uit van zijn leven aan zijn overleden moeder. Hij is helemaal gek van de Boston Red Sox. Hij voert actie voor het zuiveren van de naam van de honkballer Buck Weaver. Hij ontfermt zich over het doofstomme zesjarige weesjongetje Huck, dat hem seint wat voor bal hij krijgt als hij moet pitchen en in wie hij zichzelf op die leeftijd herkent. T.C. heeft er alles voor over om Hucks liefste wens te vervullen (dat Mary Poppins hem uit het pleeghuis haalt), net zo als T.C.'s moeder zijn paarse ballon terugtoverde toen hij zelf zes jaar was.

Alejandra schrijft aan haar idool Jacqueline Kennedy. Zij kent dankzij haar vader 'de groten der aarde'. Zij beschikt over een erg handig hulpje: een geheim agent van de CIA. Zij voert campagne voor het eerherstel van de tijdens WOII (na 'Pearl Harbor') geïnterneerde Japanse Amerikanen.

Augie worstelt heel lang met zijn homo-zijn. Hij is een mateloos bewonderaar van musicalsterren. Hij weet alles van ze en wil zelf later koste wat kost zelf een beroemde musicalster worden.

Schrijf net als T.C., Augie en Alejandra een opstel over jouw 'topjaar'. Geef jezelf eventueel een bijnaam waardoor je jezelf typeert, net als T.C. en zijn (mannelijke) voorouders zich met hun initialen/voornamen laten kennen als honkballiefhebbers. Zorg ervoor dat je ook je eigen 'ding' hebt.

Eigen onderzoek doen:

11. *een dag had ik De armband van Yoshiko Uchida geleend*

Bestaat dat boek echt?

12. *bekende Constant Correcte Carlos dat de internering van Japanse Amerikanen helaas een van de zwarte bladzijden uit de Amerikaanse geschiedenis was*

Heeft dit echt plaatsgevonden?

13. Bestaat de film *Damn Yankees*, met Gwen Verdon?

Zie voor meer informatie over de serie Made in the USA/Young Adult Literature:

www.lemniscaat.nl

<http://youngadult.hyves.nl/>

Andere jeugdboeken over 'uit de kast komen' als homo:

Aidan Chambers, *Je moet dansen op mijn graf*

Ted van Lieshout, *Gebr.*

Lemniscaat.my most excellent year